

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Kláry Bernardové v právní věci žalobce: **Karel E.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. Martinem Klímou, advokátem, se sídlem tř. V. Klementa 203, Mladá Boleslav, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, **o zaplacení 178.500 Kč s přísl.**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 02.02.2017 č. j. 19C 320/2015-207

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé ohledně 128.500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 178.500 Kč od 27.05.2015 do 27.11.2015 a z částky 128.500 Kč od 28.11.2015 do zaplacení **potvrzuje.**
- II. Dále se rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 40.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 28.11.2015 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 70.975,51 Kč k rukám advokáta JUDr. Martina Klímy do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovaného povinným zaplatit žalobci 10.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 28.11.2015 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Ohledně 168.500 Kč s úrokem z prodlení výši 8,05 % ročně z částky 178.500 Kč od 27.05.2015 do 27.11.2015 a z částky 168.500 Kč od 28.11.2015 do zaplacení žalobu zamítl a žalovanému dále uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 64.750,30 Kč k rukám jeho zástupce v téže lhůtě. Konstatoval, že žalobce se podanou žalobou domáhal zaplacení 458.263,70 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, spočívající v nákladech obhajoby ve výši 200.263,70 Kč, a zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout nepřiměřenou délkou řízení (ve výši 108.000 Kč) a v důsledku nezákonného trestního stíhání (ve výši 150.000 Kč) v souvislosti s řízením, vedeným proti němu u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6T 72/2006. Žalovaný učinil základ nároků žalobce v důsledku dlouhotrvající trestního řízení, které skončilo zproštěním obžaloby, nesporným a žalobci po podání žaloby uhradil náklady obhajoby ve výši 181.374 Kč a na zadostiučinění z titulu nesprávného úředního postupu, spočívajícího v nepřiměřené délce trestního řízení, mu uhradil 79.500 Kč, nárok na zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání odmítl. Soud I. stupně po částečném zpětvzetí žaloby usnesením ze dne 09.08.2016 č. j. 19C 320/2015-165 řízení zastavil ohledně 279.763,70 Kč s přísl. a předmětem řízení zůstal nárok na zadostiučinění z titulu nezákonného rozhodnutí a nárok na část zadostiučinění z titulu nesprávného úředního postupu.

Mezi účastníky bylo učiněno nesporným uplatnění nároku žalobce na náhradu škody a nemajetkové újmy podle zákona č. 82/98 Sb. u žalovaného dne 27.05.2015 z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu v řízení, vedeném u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6T 72/2006, projednání žádosti žalovaným a poskytnutí částek 181.374 Kč na úhradu

majetkové újmy a částky 79.500 Kč na úhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení. Mezi účastníky zůstalo sporným splnění předpokladů podle zák. 82/98 Sb. pro náhradu dalšího finančního plnění.

Soud I. stupně k tomu zjistil z podstatného obsahu spisu Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 6T 72/2006 průběh trestního řízení. Dne 08.04.2005 bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání proti obviněným, včetně žalobce, v účastenství podle § 10 odst. 1 písm. a) trestního zákona pro trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Dne 19.04.2006 byla k Okresnímu soudu v Děčíně podána obžaloba na všechny čtyři obviněné z výše uvedeného trestného činu. Hlavní líčení probíhala ve dnech 08.06., 14.09., 02.11.2007, 29.02., 18.04.2008, byly předloženy listinné důkazy a vyslechnuto množství svědků, obžalovaní navrhli výslech dalších 25 svědků. Ve dnech 03.10. a 28.11.2008 proběhla další hlavní líčení, v nichž byl proveden výslech celkem 5 svědků. Z důvodu omluvy jednoho z obžalovaných proběhla ve dnech 31.07. a 02.10.2007 dvě jednání mimo hlavní líčení za účelem výslechu znalců ohledně znaleckého posudku na posouzení duševního stavu jednoho z obžalovaných a za účelem výslechu přítomného svědka. Dne 10.02.2010 proběhlo hlavní líčení, v němž byl vyhlášen rozsudek, obžalovaní byli uznáni vinnými ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 3 trestního zákona a žadatel byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let do věznice s ostrahou. Na místě se všichni obžalovaní do rozsudku odvolali a dne 13.10.2010 byla věc předložena k rozhodnutí o odvolání Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Dne 19.01.2012 proběhlo první veřejné zasedání, které bylo odročeno na 26.01.2012 za účelem vyhlášení rozsudku. Krajský soud svým usnesením rozsudek soudu prvního stupně zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně. 27.06.2012 byl spis po vypracování rozsudku předložen zpět soudu prvního stupně. Dne 15.03.2013 proběhlo hlavní líčení, další hlavní líčení proběhlo 31.05.2013 a bylo předvoláno 6 svědků, kteří se však omluvili. Odročeno bylo i další hlavní líčení nařízené na 04.10.2013. Dne 31.12.2013 zemřel svědek H., dne 07.03.2014 bylo nařízeno hlavní líčení, které bylo odročeno bez projednání. Další hlavní líčení, nařízené na 25.04.2014, bylo opět odročeno a následně byla odročována i další hlavní líčení na základě žádosti obžalovaných. Další hlavní líčení proběhlo dne 13.02.2015, kdy byl vyhlášen rozsudek, který obžalované zprostil obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchali. Rozsudek nabyl právní moci téhož dne, neboť se všichni účastníci vzdali práva na odvolání.

Z účastnické výpovědi žalobce vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobce trestní stíhání velmi zaskočilo, vnímal je jako nesmyslné, bránil se mu a vysvětloval svou úlohu, ale jeho argumenty nebyly vyslyšeny. Trestní stíhání jej v podstatě uráželo, trvalo dlouho a zasáhlo do jejich podzimu života, bylo

všudypřítomné. Žalobce neočekával vydání odsuzujícího rozsudku, po jeho vydání však nastalo dlouhé období čekání na výsledek odvolání. Žalobce byl až na výjimky přítomen všech hlavních líčení, má však problémy s xxx a z toho vyplynuly i jeho následné omluvy. Opakovaně se se svým zástupcem vydali k hlavnímu líčení a asi 3x až 4x jeli zbytečně, nebyli včas soudem informováni o jeho odvolání. Žalobce sám v sobě celé trestní stíhání nosil, manželce o něm nejprve neřekl, sdělil jí to po dvou až třech měsících jeho trvání. Snažil se minimalizovat dopady jeho trestního stíhání na manželku, lecos se jí snažil ani neříkat. Mezi manžely panovalo napětí, které jej též vedlo k návštěvám xxx, předepsání xxx, léčení s xxx a navýšení xxx. Žalobce v průběhu vedení trestního stíhání zaznamenal xxx a xxx, což se projevilo na jeho pracovní výkonnosti truhláře, změnila se jeho nálada a chování, v současné době se považuje spíše za popudlivého člověka. Dříve s manželkou navštěvovali společenské akce, rádi tancovali, navštěvovali plesy, avšak v době vedení trestního stíhání nebyl schopen tyto společenské záležitosti vůbec absolvovat. Vedení trestního stíhání poznamenalo jeho vztah s manželkou, který tím velmi trpěl. Z výpovědi manželky žalobce svědkyně Věry E. vzal soud I. stupně za prokázané, že o vedení trestního řízení věděla, avšak nechtěla o něm hovořit se svými syny ani se svou sestrou. Jeho průběh se podepsal na psychice její i manžela, měli velkou nejistotu ohledně vývoje trestního řízení a budoucnosti. Mají v péči maminku manžela, která o ničem nevěděla, bylo velmi složité před ní informace o vedení trestního stíhání tajit. Manžel byl introvertní, špatně spal, hodně kouřil. Svědkyně prožívala psychické trauma, budila se v noci a vše si promítala, co se může stát a co může přijít. Svědkyně je učitelkou na gymnáziu, prožívala xxx stav, když se musela v zaměstnání tvářit, jakoby se nic nedělo, avšak doma zažívala tyto stavy nejistoty. Projevil se u ní xxx, na který následně začala brát léky, vedení trestního stíhání se podepsalo i na xxx soužití a xxx životě partnerském. Manželka žalobce má xxx, na manželovi je závislá, bydlí v rodinném domku, kde manžel pracuje na zahradě, okolo domku vše spravuje a vše je v podstatě na něm. Synové již mají svůj osobní život, na ty se spoléhat nedá. Nejhuře hodnotila průběh trestního řízení po vydání rozsudku soudu, který manžela odsoudil k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, dlouho trvalo, než proběhlo odvolání, asi jeden až dva roky a nejistota se stále více prohlubovala. Uvolnění přišlo až poté, co bylo odsouzení zrušeno. Svědkyně bere léky na xxx a další xxx, zpočátku brali i s manželem léky na xxx, manžel bral po určité době i xxx, ale ta ještě zhoršovala jeho xxx stav, proto je následně musel vysadit. Manžel bere léky na xxx, na xxx a na xxx, žádné z těchto onemocnění neměl před trestním stíháním, všechna se projevila až v průběhu jeho vedení. Došlo ke změnám v chování a povaze manžela, který byl dříve veselý a společenský člověk, následně byl zamlklý nejen doma, ale i ve společnosti a ani jeho okolí ho nepoznávalo. O vedení trestního stíhání nikdo z okolí nevěděl, věděla o tom pouze ona, jinak o tom s manželem nikde nemluvili. Z lékařské zprávy ze dne 02.10.2016, vyhotovené MUDr. Jaroslavem P., vzal soud I.

stupně za prokázané, že žalobce byl poprvé vyšetřen pro xxx potíže dne 20.05.2009, udával dlouhodobé xxx pracovní vypětí, stres vymáháním pohledávek, byl mu předepsán xxx. Následně byl vyšetřován 17.05.2010 pro dlouhodobé obtíže xxx, což bylo vyhodnoceno jako transformace xxx obtíží do tělesných stesků, dále byla v popředí xxx. Klientovi byly předepsány xxx a xxx. Při následných kontrolách setrval u pana E. xxx, xxx, xxx. Následně byla léčba přerušena. Pro opětovný návrat obtíží byl následně u lékaře vyšetřen 24.08.2011 z důvodu xxx, xxx, jako příčinu uvedl xxx. Do léčby znovu byl vrácen další medikament. Medikace byla používána cca do března roku 2012, pro další recidivu obtíží byl vyšetřen 23.04.2014, kdy byla změněna medikace. Z dokumentace je patrný častý návrat obtíží xxx, xxx, xxx a z dokumentace plyne opakované časné přerušování léčby. Dlouhodobě pan E. užíval pouze xxx na bázi ad hoc medikace. Lékař vyjádřil v závěru zprávy domněnku, že na uvedené obtíže pana E. mohl mít vliv dlouhodobý xxx spojený s vleklým soudním řízením.

Soud I. stupně konstatoval s odkazem na § 3, § 5, § 7, § 8, § 13, § 14, § 15 a § 31a zákona č. 82/98 Sb. ohledně nároku na zadostiučinění za nesprávný úřední postup, spočívající v nepřiměřené délce posuzovaného trestního řízení, že řízení celkově trvalo 9 let a 10 měsíců (od 08.04.2005 do 13.02.2015), což zhodnotil jako nepřiměřenou délku. Při úvaze o rozsahu a formě zadostiučinění vzal v potaz jednotlivá kritéria v § 31a zákona č. 82/98 Sb. a ztotožnil se s peněžním plněním ve výši, provedené žalovaným. Při základní částce finančního zadostiučinění soudu 15.000 Kč za rok trvání daného řízení a za první dva roky v poloviční výši činí zadostiučinění 132.500 Kč, které soud I. stupně ponížil za složitost věci o 35 %. K tomu uvedl, že řízení bylo vedeno na dvou stupních soudní soustavy, před soudem prvního stupně bylo meritorně rozhodováno dvakrát, věc byla skutkově i právně složitá, obžalovány byly čtyři osoby, ve věci byl vypracován znalecký posudek k posouzení duševního stavu jedné z nich. Věc byla složitá též s ohledem na velké množství listinných důkazů a svědků a před soudem prvního stupně proběhlo celkem 10 nařízených hlavních líčení, než byl vyhlášen první rozsudek. Žalobce se na celkové délce řízení významně podílel třemi žádostmi o odročení hlavních líčení, čím došlo k prodloužení řízení minimálně o 9 měsíců a z tohoto důvodu soud I. stupně ponížil plnění o 10 %. Kritérium postupu orgánu veřejné moci během řízení bylo zohledněno v celkové částce a ve formě zadostiučinění a ohledně významu předmětu řízení byla výsledná částka zvýšena o 5 %, neboť se jednalo o řízení trestněprávní, se kterým judikatura ESLP obecně spojuje vyšší význam řízení pro účastníka. Soud I. stupně uzavřel, že žalovaným poskytnutá částka ve výši 79.500 Kč plně odráží specifika daného trestního řízení a není namístě ji navyšovat.

Ohledně nároku na zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí soud I. stupně konstatoval, že bylo na žalobci, aby tuto újmu tvrdil a prokazoval a poukázal na judikaturou Nejvyššího soudu dovozovaná kritéria pro určení rozsahu takto způsobené nemajetkové újmy - povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Vydání nezákonného rozhodnutí - usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 08.04.2005 bylo s ohledem na výsledek trestního řízení učiněno nesporným a taktéž prokázáno obsahem trestního spisu. Žalobce uváděl především újmu psychickou, spočívající v prožitku hrozby odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, v rámci něhož by nemohl být nablízku své xxx manželce, která byla na jeho pomoc odkázána. Taktéž uváděl újmu na zdraví, zasahující do oblasti xxx, která se projevila xxx, xxx a řadou xxx projevů, xxx k práci a xxx a značnou permanentní zátěž, která limitovala jeho kvalitu života po dosti dlouhou dobu. Soud I. stupně vzal v potaz povahu trestní věci, žalobci, který byl osobou netrestanou, byl kladen za vinu trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Dále vzal v potaz délku trestního řízení, která však byla předmětem samostatného odškodnění, v rozsahu 9 let a 10 měsíců. Výpověďmi žalobce a jeho manželky byly prokázány zásahy do rodinné a zdravotní sféry žalobce a jeho manželky. Byly zjištěny zdravotní problémy žalobce, které vyplynuly z velkého napětí, jemuž čelil a vyústily v návštěvu xxx a braní xxx. Další zdravotní problémy žalobce spočívaly ve xxx, narušené xxx a xxx. Žalobce a jeho manželka popisovali změny v chování a náladách žalobce, který se stal se xxx a xxx. Oba uváděli taktéž zásah do jejich partnerského vztahu a vztahu xxx, manželka žalobce popisovala i své xxx stavy, když vše velmi prožívala s ohledem na svůj xxx a závislost na manželovi. Soud I. stupně shrnul, že tvrzené zásahy do osobnostní sféry žalobce byly prokázány pouze částečně a nebyly zásadně významné a zdůraznil, že o vedení trestního stíhání nevěděl nikdo kromě manželky žalobce. Na tomto základě dospěl k závěru, že odpovídající okolnostem případu je zadostiučinění ve výši 10.000 Kč, tuto částku žalobci vyhovujícím výrokem rozsudku přiznal a ve zbytku jeho žalobu zamítl. Doplnil, že žalovaný se s ohledem na uplatnění nároku 27.05.2015 mohl dostat do prodlení až po uplynutí 6 měsíců od uplatnění nároku, tedy od 28.11.2015. Z tohoto důvodu zamítl jako nedůvodný požadavek žalobce na úrok z prodlení za období před tímto datem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 2, § 146 a dle § 142 odst. 3 o. s. ř. za situace, kdy žalobce uplatnil nároky na náhradu újmy majetkové i nemajetkové. Ohledně nároku na újmu majetkovou byl žalobce ve větší míře úspěšný, jelikož vzal žalobu zpět převážně pro jednání žalovaného, který uhradil 181.374 Kč z původně požadovaných 200.263,70 Kč. Žalobce byl proto neúspěšný jen ohledně částky 18.889,70 Kč a soud I. stupně mu přiznal náhradu nákladů řízení o majetkovém nároku v rozsahu 81 %. Náhrada spočívá v odměně advokáta za 3 úkony právní služby podle vyhl. č.

177/1996 Sb. po 9.140 Kč (příprava a převzetí věci, podání žaloby, návrh na zastavení řízení) a příslušných režijních paušálech k těmto úkonům podle § 13 vyhlášky. Soud I. stupně konstatoval, že nevzal ve smyslu § 31 odst. 4 zákona č. 82/98 S v potaz uplatnění práva žalobce u žalovaného ani pokus o smír žádaný z 26.11.2015, který nebyl doložen a jde o úkon před podáním žaloby. S připočtením DPH advokáta stanovil soud I. stupně za uvedený nárok náhradu nákladů řízení ve výši 27.756 Kč (81 % z částky 34.267,20 Kč). Rozhodnutí o nároku na nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu záviselo na úvaze soudu, soud I. stupně proto postupoval podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a vyšel z tarifní hodnoty 50.000 Kč dle § 9 vyhlášky č. 177/96 Sb. Vzal v úvahu úkony právní služby - příprava a převzetí věci, podání žaloby, replika č. 1 z 20.04.2016, replika č. 2 ze 04.05.2016, stanovisko žalobce z 01.08.2016, účast na jednání soudu 09.08.2016, 24.11.2016, 02.02.2016 a k tomu příslušný počet režijních paušálů dle § 13 z vyhlášky č. 177/96 Sb., jízdné na trase Mladá Boleslav – Praha a zpět k ústnímu jednání 09.08.2016, 24.11.2016 a 02.02.2017 na podkladě velkého technického průkazu, ze kterého vyplývají údaje o spotřebě předmětného vozu Hyundai registrační značky xxx v celkové trase 134 km po 6,90 Kč ve výši 924,60 Kč za každou z jízd a náhradu promeškaného času podle § 14 vyhlášky za dobu jízdy Mladá Boleslav a zpět k jednotlivým ústním jednáním 6,5 hodiny po 100 Kč, tedy 600 Kč za každé z těchto jednání, vše s DPH, celkem 36.994,60 Kč. Lhůta k plnění ve výroku o věci samé i ve výroku o náhradě nákladů řízení byla podle § 160 odst. 1 o. s. ř. část věty za středníkem stanovena na 15 dnů s ohledem na organizačně technické možnosti žalovaného.

Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání, směřující proti zamítavému výroku o věci samé a výroku o náhradě nákladů řízení. Namítl, že napadenými částmi rozsudku bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, soud I. stupně neprezentoval sporná tvrzení účastníků, nevypořádal se s jeho argumentací, nerespektoval stanovené postupy, uplatnil přepjatý formalismus, paušální závěry a aplikační libovůli, provedené důkazy zhodnotil tendenčně, řízení bylo vadné a rozsudek je neúplný a nepřezkoumatelný. Vyhovění jeho nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu z důvodu nezákonného rozhodnutí jen co do 10.000 Kč je „políčkem občanovi poškozenému postupy státní mašinerie“. Trauma způsobené trestním stíháním po celou jeho dobu zatěžovalo nejen žalobce, ale i jeho xxx manželku, která je na něho významně odkázaná. Soud I. stupně letitým trestním řízením vyvolané projevy na zdraví a zátěž žalobce, ohroženého nástupem do výkonu trestu odnětí svobody, bagatelizoval, jeho neštěstí nedocenil a projevil se jako lidsky necitlivý. Kvalita profesního i osobního života žalobce byla po dobu vedení trestního řízení značně snížena, což musí znamenat odpovídající zátěž pro žalovaného, jemuž soud I. stupně straní. Závěry soudu I. stupně o ponížení zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou žalobci délkou trestního řízení, označil žalobce za subjektivní

a závěr o jeho podílu na délce řízení za neobjektivní a spekulativní. Zdůraznil, že hlavní líčení se konalo až po 11 měsících po doručení obžaloby, že na prvním hlavním líčení nebyl vyslechnut žádný svědek a ani následně nebylo dokazování koncentrováno, že o odvolání nařídil odvolací soud veřejné zasedání až po 20 měsících a že počet hlavních líčení v posuzovaném řízení se vymyká adekvátnímu počtu i ve skupinových věcech. Žalobce dovozoval, že pro dobu rozhodnou pro určení výše náhrady není významný den vyhlášení rozsudku, ale až jeho doručení v písemné podobě v dubnu 2015 a že bylo ohledně výše zadostiučinění porušeno jeho legitimní očekávání, k čemuž poukázal na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 02.11.2016 č. j. 14C 283/2015-133 ze dne 15.12.2016. Napadené rozhodnutí ve věci samé označil za rozporné s dobrými mravy a proti výroku o náhradě nákladů řízení namítl, že soud I. stupně měl vzít v úvahu jeho pokus o smír ze dne 26.11.2015, který spolu se žalobou předložil. Dále brojil proti stanovení patnáctidenní lhůty k plnění náhrady nákladů jeho zástupci s argumentací, že soud I. stupně se nepřipustně odklonil od kogentního ustanovení, aniž by o to žalovaný sám žádal a dovozoval, že protahování lhůty k plnění není přípustné ani odpovídají rozhodovací praxi soudů. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadené výroky rozsudku soudu I. stupně změnil a přiznal mu 178.500 Kč s úrokem z prodlení od 27.05.2015 do zaplacení, na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně 129.694,80 Kč a náhradu nákladů odvolacího řízení. Žalovaný navrhl potvrzení napadených výroků rozsudku soudu I. stupně jako věcně správných.

Podle obsahu odvolání odvolatel soudu I. stupně vytýká nesprávné skutkové a právní posouzení věci ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Odkaz žalobce na další odvolací důvody zůstal konkrétním věcným obsahem odvolání nenaplněný. Vytýká-li v obecné rovině soudu I. stupně vadné řízení, nelze z obsahu jeho odvolání seznat námitku nějaké konkrétní procesní vady, jež by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí. Odvolací soud v postupu soudu I. stupně žádné vady nezjistil a rovněž odůvodnění jeho rozhodnutí plně vyhovuje náležitostem, stanoveným § 157 odst. 2 o. s. ř., jasně a srozumitelně vyložil, co ohledně nároků žalobce zjistil, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a jak věc právně posoudil, a to v rovině zcela konkrétní, když okruh sporných skutečností předtím dostatečně jasně vymezil (viz str. 2 rozsudku). Nepřípadné je také zpochybňování nestrannosti soudu I. stupně jen z toho důvodu, že nebylo zcela vyhověno žalobnímu návrhu. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu, daném § 212 a § 212a o. s. ř., odvolání však shledal důvodným jen zčásti.

Se skutkovými i právními závěry soudu I. stupně se odvolací soud převážně ztotožňuje a proto na ně lze z větší části pro stručnost odkázat. Zcela lze takto odkázat na závěry soudu I. stupně ohledně zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vzniklou žalobci na podkladě § 13 odst. 1 věta třetí zák. č.

82/98 Sb. v důsledku nepřiměřené délky posuzovaného trestního řízení. Soud I. stupně se nijak neodchýlil od obecně přijímaných judikturních závěrů, vyjádřených zejména ve Stanovisku NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 58/2011 a vymezujícího vodítko pro určení výše peněžního zadostiučinění, a správně zhodnotil také konkrétní okolnosti věci v souladu s kritérii, příkladmo stanovenými § 31a odst. 3 zák. č. 82/98 Sb. Žalobce ve svém poukazu na nekoncentrovanost posuzovaného řízení a prodlevy v činnosti soudu pomíjí, že samotný nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení vzniká jen za předpokladu, že důvody této nepřiměřené délky spočívající v postupu orgánu veřejné moci, představujícím nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí zák. č. 82/98 Sb. (srov. např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2098/2012). Orientační vymezení základní částky výše peněžního zadostiučinění je třeba ve smyslu § 31a zák. č. 82/98 Sb. vždy korigovat podle konkrétních okolností posuzovaného řízení, zejména vzít v úvahu skutkovou i procesní složitost věci i postup účastníků řízení (zde obviněných), vedoucí k určitému prodloužení řízení, jak to správně učinil soud I. stupně. Správně a v souladu s judikaturou též stanovil relevantní dobu trvání posuzovaného řízení do jeho pravomocného skončení, které v daném případě nastala podle § 139 odst. 1 písm. b), bb) tr. řádu poté, co se oprávněné osoby odvolání proti rozsudku výslovně vzdaly, aniž by bylo významné, kdy byl účastníkům řízení doručen. Žalobce ostatně poté, co byl obžaloby zproštěn a vzdal se práva odvolání, nemohl žádnou újmu, spočívající v nejistotě ohledně výsledku řízení, pociťovat. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně uzavírá, že nárok žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vzniklou mu nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení, byl plněním žalovaného již zcela satureován. Tvzení žalobce o jeho legitimním očekávání vyššího plnění s odkazem na výše zmíněné rozhodnutí je nepřipadné, neboť toto rozhodnutí se týká zcela odlišného řízení (v obchodní věci) s jinými skutkovými okolnostmi.

Zásadně správný je i závěr soudu I. stupně ohledně nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vzniklou mu nezákonným trestním stíháním. Samotná okolnost nezákonného trestního stíhání je mezi účastníky nesporná a je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje (srov. např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25Cdo 4768/2007). Ústavní soud judikoval, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží

pro každého obviněného (nález sp. zn. I. ÚS 554/05). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, (nález sp. zn. II.ÚS 590/08). Trestní řízení tedy samo o sobě představuje natolik zásadní negativní zásah do života obviněného, zatěžující jeho osobní život, že pro reparaci jeho následků v osobnostní sféře zásadně nemůže pouhé konstatování porušení práva ve smyslu § 31a/2 věta první zák. 82/98 postačovat, což soud I. stupně reflektoval. Při úvaze o výši zadostiučinění v peněžní formě podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/98Sb. rovněž správně uvedl, že ve smyslu judikatury NS ČR (rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 2256/2011, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, publikované pod č. 122/12 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) je podstatná 1) povaha trestní věci a v jejím rámci zejména hrozba trestního postihu, 2) délka trestního řízení, 3) následky způsobené v osobnostní sféře poškozeného. Odvolací soud souhlasí i s tím, jak soud I. stupně zhodnotil následky v osobnostní sféře žalobce, zjištěné z jeho účastnické výpovědi a z výpovědi jeho manželky. Je zřejmé, že tyto následky spočívaly především v osobních pocitech tísně a nejistoty žalobce ohledně výsledku trestního stíhání, které se přenesly i na jeho manželku, jež s ním prožívanou úzkost sdílela, což se negativně odrazilo v jejich manželském životě. Žalobce prokázal, že v době trestního stíhání navštěvoval xxx ke korekci lehčích xxx obtíží a je notoriem, že stres, který v průběhu trestního řízení prožíval, může (spolu s jinými faktory, zejména věkem žalobce) přispět ke vzniku xxx a souvisejících chorob, jimiž byl následně žalobce postižen. Jiné následky, než xxx tenzi, jak soud I. stupně správně konstatoval, však žalobce v osobnostní sféře neměl, na osobní svobodě omezen nebyl a v důsledku trestního stíhání nebyla ani nijak snížena jeho vážnost ve společnosti, neboť o něm, jak vyplynulo z výpovědi jeho manželky, kromě ní nikdo (ani nejbližší členové rodiny) nevěděl. Soud I. stupně však nedostatečně akcentoval ostatní významné okolnosti, tedy délku trestního řízení a povahu trestného činu, který byl žalobci kladen za vinu. V daném případě je nutno vzít v úvahu okolnost, že trestní stíhání trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, jakkoliv byl žalobce za újmu vzniklou samotnou délkou řízení samostatně odškodněn a oba nároky se v této souvislosti do jisté míry prolínají (také újma vzniklá nepřiměřenou délkou řízení spočívá v xxx, xxx a obavy z konečného výsledku). Dále je nutno vzít v úvahu, že žalobce byl stíhán pro trestné činy poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 a 4 tr. zák. č. 140/1961, následně pro porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a 3 tr. zák. Za tyto trestné činy mu hrozil vysoký trest odnětí svobody na dvě léta až osm let a ohrožení tímto trestem bylo velmi reálné, neboť prvním rozsudkem soudu I. stupně (Okresního soudu v Děčíně ze dne 10.02.2010 č. j. 6T 72/2006-2257) byl i při své dosavadní bezúhonnosti odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Z těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že zadostiučinění, přiznané žalobci soudem I. stupně, není dostatečnou satisfakcí za nemajetkovou

újmu, vzniklou mu v důsledku nezákonného trestního stíhání, a navýšil je na celkem 50.000 Kč, což koresponduje s obdobnými případy bezúhonných obviněných v průběhu trestního stíhání neomezených na osobní svobodě (např. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 20Co 169/2017, sp. zn. 20Co 137/2017 – s tím rozdílem, že trestní stíhání poškozených v těchto věcech nebylo nepřiměřeně dlouhé, ale bylo medializováno, případně vešlo ve známost širšímu okruhu osob a byla poškozena jejich dobrá pověst). Odvolací soud proto napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil jen tak, že žalobci přiznal s přihlédnutím k již soudem I. stupně přisouzené částce dalších 40.000 Kč s úrokem z prodlení náleží žalobci podle §1970 o. z. ve výši, dané § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. od uplynutí lhůty, stanovené žalovanému k plnění § 15 odst. 1 zák. č. 82/98 Sb., jak již vysvětlil soud I. stupně. V ostatních částech odvolací soud zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

O náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně rozhodl odvolací soud podle §142 odst. 2 a 3 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. a přiznal žalobci za řízení o nároku na náhradu nákladů řízení ve stejné skladbě, jak je specifikováno výše, s výjimkou pokusu o smír ze dne 26.11.2015, jehož kopii žalobce připojil ke své žalobě. Tento úkon odvolací soud vyhodnotil jako prostou výzvu k plnění, neboť byl učiněn před podáním žaloby a předtím, než žalovaný reagoval na žádost žalobce stanoviskem ze dne 07.01.2016. Žalobci proto v rámci náhrady nákladů řízení o náhradě škody náleží náhrada poloviny odměny advokáta ve výši 4.570 Kč podle § 11 odst. 2 písm. h) vyhl. č. 177/96 Sb. Žalobci za řízení o náhradu škody celkem náleží 81 % ze 40.159,90 Kč, tedy 32.529,51 Kč. Žalobce byl zčásti úspěšný s nároky na náhradu nemajetkové újmy, ve smyslu závěrů rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2707/2013 mu náleží plná náhrada nákladů řízení, sestávající z odměny advokáta počítané podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/96 Sb. (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 3378/2013) ve výši 3.100 Kč za osm výše popsanych úkonů právní služby a 8 paušálních náhrad jeho výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky (celkem 27.200 Kč), 3x náhrada za promeškaný čas po 600 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky (1.800 Kč) a 3x cestovné po 924,60 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky za použití vyhl. č. (2773,80 Kč). Součet těchto částek činí 31.773,80 Kč a s 21% DPH 38.446 Kč, náhrada nákladů řízení před soudem I. stupně pro žalobce proti celkem činí 70.975,51 Kč. V odvolacím řízení byl žalobce zčásti úspěšný ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného rozhodnutí a žalovaný byl zcela úspěšný ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy z nesprávného úředního postupu. Odvolací soud proto podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Při stanovení lhůty k plnění se odvolací soud přidržel prodloužené lhůty 15 dnů, kterou použil již soud I. stupně k žádosti žalovaného v rámci jeho vyjádření k žalobě. Právo soudu určit delší než zákonnou lhůtu k plnění se podává z § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. a žádost žalovaného je opodstatněna skutečností, že musí opatřit ze státního rozpočtu prostředky na plnění, jehož výše je závislá na úvaze soudu. Krátké prodloužení pariční lhůty k organizačnímu zajištění plnění ze strany žalovaného nemůže žalobce, tím méně jeho zástupce – advokáta, nijak poškodit.

Proti výroku I. a II. tohoto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Proti výrokům III. a IV. **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 7. září 2017

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Hradová